

Da Ingen ønskede Ordet, gik man strax til Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 2

ansaaes vedtaget som Følge af Afstemningen over Ændringsforslag under Nr. 61.

Lovforslagets § 19 med den vedtagne Ændring saalydende:

Til Indenrigsministeriet bevilges nedenstaaende 1,868,171 Kr. 54 Ore vedtoges enstemmig med 40 St.

Derefter fattes Lovforslagets § 20 og § 25 og den Del af § 26, der vedrører Justitsministeriet, under Forhandling.

Ingen ønskede Ordet.

Lovforslagets §§ 20 og 25 (se Till. C, Sp. 445 og 555) ansaaes vedtagne uden Afstemning.

Derefter fattes § 21 og den Del af § 26, som vedrører Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, tilligemed de dertil stillede Ændringsforslag under Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Savenius): De Ændringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, har jeg allerede omtalt ved Sagens første Behandling, og jeg skal ikke gjentage, hvad jeg dengang sagde. Jeg har kun om det ene Ændringsforslag, som angaar Universitetet, et Par Ord at tilføie. Der blev nemlig ved første Behandling af en æret Landsstingsmand (N. Rasmussen) gjort den Bemærkning, at det var ham usforstaaeligt, hvad Bøgt der fra Regjeringens og hans Modstanderes Side i det Hele taget vilde ligge paa, at Universitetets Formue bevaredes i den Skikkelse, den havde, da det dog fra alle Sider var anerkjendt, at Universitetets Midler ere Statsmidler og Universitetet selv et Statsinstitut. Men hertil maa der, forekommer det mig, ganske naturligt svares, at just, fordi Universitetet er et Statsinstitut og Universitetets Midler ere Statsmidler, henlagte til dette særlige Formaal, just derfor er det ikke Regjeringen muligt at se nogen Fornuft i den Stilling, som det ærede Medlem ønsker, at det høie Thing skal indtage. Naar man gaar ud fra, at Universitetets Midler ere Statsmidler, saa er der to Veie, der efter min Mening fornøftigvis kunne betredes: Enten kan man opretholde den gamle Tilstand og lade Universitetet have sin særlige, afdelte Formue, men deraf vil da ogsaa være Følgen, at, naar Universitetets Formuesindtægt ikke er istand til at dække dets Udgifter, da maa Statskassen

træde til, thi ellers vilde der jo ingen Mening være i at sige: Vi bevare Universitetets Formue som en særlig Formue. Eller ogsaa kan man gaa den anden Veie: at inddrage Universitetets Formuen i Statskassen under Domænevæsenet og saa fuldt ud at dække Universitetets Udgifter af Statskassen ligesom alle andre Statsinstitutioners. Det er en Veie, hvori der ogsaa er Fornuft, men hvad der efter min Mening ingen Fornuft er i, det er at sige: Universitetet er vel et Statsinstitut, dets Midler ere Statsmidler, dets Formaal er et Statsformaal, men alligevel tilflyder Statskassen kun en bestemt aarlig Sum, og saa maa Universitetet se at komme ud af det saa godt, det kan; det kan jeg ikke se, hvad Mening der er i. Det vilde der være god Mening i, just naar man gik ud fra den anden Antagelse, at Universitetet var et Institut, som stod uafhængigt af Staten og Statskassen, men som Staten kunde finde Opfordring til at hjælpe ligesom andre mere eller mindre private Instituter her i Landet; saa vilde der være god Mening i fra Statens Side at sige: Ja vel, vi give de 50,000 Kr. om Aaret, som vi nu have været vante til at give i en Aarvætte, men saa forøvrigt maa Universitetet sørge for sig selv. Men just da vi fra begge Sider, baade fra de Herrer og fra vor Side, gaa ud fra, at Universitetet er en Institution, indstiftet for at opfylde et Statsformaal, hvortil der er henlagt fra gammel Tid en vis særlig Del af Statsformuen, just derfor maa man nødvendig gaa ud fra, at Statskassen maa og skal dække Universitetets Underskud. Naar nu det ærede Medlem vilde mene, at saa burde man gaa den anden Veie, fuldstændig at inddrage Universitetets Formue, har det ærede Medlem naturligvis fuldstændig Ret til at have denne Mening, at det er den rette Veie at gaa, men jeg har ikke set fremkomne Forslag i den Retning. Jeg finder ikke, at det er den rette Veie. Jeg finder, at det Fornøftigste og Naturligste er at lade denne Formue, som nu i Aarhundreder har været henlagt til dette særlige Formaal, ogsaa vedblivende være henlagt til dette særlige Formaal. Det er ialtfald vist, at der fra det ærede Medlems og hans Venners Side her og i det andet Thing ikke indtil Dato er blevet stillet Forslag, ialtfald ikke praktiske Forslag — om der er kommet Forslag frem i Diskussionen, er meget muligt — om at Universitetets Formue skulde inddrages; man har, tværtimod sine egne Principer og Grundsætninger, stillet sig paa et Stade, som kun kan forklæres, hvis Universitetet er en fra Staten fuldstændig adskilt Stiftelse, som kunde og skulde staa paa sine egne Ben, men det er den ikke, og det skal den ikke være. Nu har jeg forsøgt at forklare, hvad der maatte kunde være dunkelt — mig forekommer det iøvrigt ikke at være det — i mine og tidligere Ministres Udtalelser i denne Sag. Jeg beber det høie Thing at lægge Mærke til Raaden, hvorpaa Ændrings-